

ελεύτερο της σκέψης, είτε για επιστημονικά, είτε για κοινω- νικά ζητήματα, (κι αν έξοσες εδώ, θα χρησιμοποιούσε και το λόγο του για το γλωσσικό ζήτημα), δεν παραλλάζει: αποφεύγει τα άφηρημένα και δογματικά, και δίνει τους κοινούς τόπους της επίσημης ρητορείας, και τη μακρὰ και ιεροψαλτική, να ποζιμε, φράση, ρητορεύει, να μιλή, με κοντές φράσεις, με την παρατήρηση, με τα ζωγραφιστά, με τα πράγματα, με τα «petits faits» του Ταίν, ενός από τους μεγάλους δασκάλους του, με όλο το βήρος και με την ειλικρίνεια της ζωής

Κ.

ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ HEARN

Τις προάλλες διαβάσαμε στο Reuter τα τηλεγραφήματα το θάνατο του στο Τόμιο. Μια Λιβερπουλιέζικη φημερίδα σημειώνει τακλόνουθα για δαύτον και τα μεταφράζω για τους αναγνώστες του αγαπητού μου «Νουμά». Είτανε καθώς θα ήθετε μισο-Ρωμιάς.

Chiensis

Ο Λευκάδιος Hearn γεννήθηκε στην Αγία Μαύρα στα 1850 από πατέρα Ιρλανδέζο και μάνα Ρωμιά και μπορεί σωστά να ονομασθή ένας από κείνους που έκαναν την Αγγλο-Γιαπωνέζικη συμμαχία. Στα 1869 πήγε στην Αμερική και άρχισε το στάδιο του δουλεύοντας σε ένα τυπογραφείο. Έπειτα σιγά σιγά έγινε δημοσιογράφος. — Με τον καιρό και την Ικανότητά του που κοντοπλάκωνε τη μεγαλοφυία, κατόντησε να θεωρείται άνθρωπος σπουδαίος.

Στα 1890 πήγε στη Γιαπωνία έγινε υπήκοος Γιαπωνέζος και πήρε γυναίκα του τόπου από τα 1896 ίσα με τα 1903 παραδινε Αγγλική φιλολογία στο πανεπιστήμιο του Τόκιου.

Είναι πολύ γνωστός από τα σκίσα του για τη Γιαπωνέζικη ζωή, τα όποια μας φανέρωσαν πως είχε μέσα του αληθινή ποίηση. Καταλαβαίνοντας το Γιαπωνέζικο χαρακτήρα καλύτερα από κάθε άλλον Ευρωπαίο, μπόρεσε να δείξη στην Ευρώπη τα ευγενή χαρακτηριστικά των νέω συμπατριωτών του, την τρυφερότητα του χαρακτήρα τους, τον πατριωτισμό τους το μεγάλο, την ευσέβεια τους. — Οποιοσ μελέτησε το βιβλίο του τον «Κόκορο» ή «δξω στην Ανατολή» δε μπορούσε να έχη κομμιά άμφιβολία πως η Γιαπωνία, θάδειχνε στο σημερινό τον πόλεμο, τις ήρωϊκές αρετές τῶ στρατιωτῶ και τῶ ναυτῶ της, αρετές που φανερώθηκαν σε κάθε περίσταση από την επίθεση των τορπιλλών στις

3 του παρασμένου, ίσα με τη μάχη του Λιαογιαγκ. Όλα αυτά είναι ολοφάνερα στα έργα του. Τάβλεπε με μάτι ποιητή πολλές φορές κατόντησε προφήτης και οι παρατηρήσεις του για την Γιαπωνέζικη την καθημερινή ζωή είναι γραμμμένες σε ύφος που θα ζύση γιατί έχει μεγάλη ντελικατέτζα και λαμπρούς στοχασμούς.

(Μετάφραση Chiensis)

ΧΑΪΝΤΕ ΧΟΥΡΑΕ !

Te veđá im Lipe Chađaniđi

Έγῶ 'μαι με Πασιά γενιά
Κι' έχω Βεζύρη φίλο,
Κεντίδες έχω γειτονιά,
τί μ' αγαπά ή Κοντύλα.

Βούκινα παίρνω το βροντῶ,
ντελάλη και το κράζω,
το ψαίλω μ' ήχους εκατό,
με τρουμπονιές το σκάζω

σ' όπιον σωπαίνει είτε λαλεϊ
είτ' άγρικῆ ή κουφαίνει,
τί της Κοντύλως το φιλί,
μωρε παιδιά, ζουρλαίνει.

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΥΡΙΠΙΔΗ

ΜΗΔΕΙΑ*

Ποιητική μετάφραση ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΕΛΑΤΗ

(Συνέχεια)

ΙΑΣΟΝΑΣ:

Μωρόλογος, θαρρῶ, ναποδειχτῶ δεν πρέπει,
Μόν' αν του κραβιού επιδέξιος τιμονιέρης
Που παίζει τα γρανθιά του αρμένου για να όρτσάρη,
Τη μόρα της γλωσσοφαγίξ σου να ξεφύγω.
Λοιπόν νομιζω, πως ή Κύπριδα είν' ή μόνη
Του ταξειδιού μου σωτηρία και κανένας

* Η άρχή του στο 112 φύλλο του «Νουμά».

Άλλος θεός ή άνθρωπος, και με τα λόγια
Μια χάρη που έκανες μην την ύψωνεις τόσο.
Κι αν τετραπέρατο έχεις νου, με πεισματάρης
Δε θέλει να παραδεχτῆ, πως οι σάιτες
Του έρωτα οι αλάθειτες σ' ανάγκασαν να σώσης
Το κορμί μου κι όμως δεν το πολυετάρζω,
Γιατι όπως κι αν μ' ώφέλησες, ζημία δεν είταν.
Μα με το παραπάνου στόχω ξεπληρώσει
Καθώς θα σου αποδείξω: Πρωτ' απ' έναν τόπο
Βάρβαρο, σ' ελληνική γῆ μένεις όπου
Τ' είνε δικαιο έμαθες και κατά τους νόμους
Κι όχι κατά των δυνατῶν να ζῆς τη γνώμη.
Όστερα έδοξάστηκες σ' όλη την Έλλάδα!
Κι όλοι σοφή σε λέν, ενῶ στῆς γῆς έκείνη
Την άκρη αν ζούσες δε θα σ' έξερε κανένας.
Κάλλιο χρουσάφι σπίτι μου να μην ύπάρχη,
Μηδε γλυκύτερα να ψάλλω απ' τον Όρφέα
Το κάθε μου καλό πασίγνωστο αν δε γίνει.
Κ' είπα για τους κόπους μου τόσα, τι έσῶ πρώτῃ
Το θέλησες να παραχθῶμε με τα λόγια.
Μα όσα για τους βασιλικούς μου γάμους είπες
Θα σου πρωταποδείξω, έγω σοφός πως είμουν,
Όστερα μετρημένος, και κατόπι φίλος
Και των παιδιῶν μου και δικός σου από τους πρώτους,
Μόνο ήσυχη άκου: Φεύγοντας από τα μέρη
Τῆς Ίωλκίς αν ήρθα εδώ, μαζί τραβιώντας
Συμφορές άβάσταχτες, τί καλύτερο άλλο
Μπορούσα να ήρω έγω, παρῶ ο καταδιωχμένος
Γυναίκα μου να πάρω τη Βασιλοπούλα;
Όχι, όπως απ' τη ζήλια σου το λές, μισῶντας
Έσένανε και ξεπαρμένος απ' τον πόθον
Άλλη γυναίκα ναπολάψω, ούτε γιατί έχω
Τόση βία πολύτεκνος να γίνω' έτούτα
Που άπόχτησα μ' άκοῦν και δεν παραπονιέμαι.
Παρῶ επαντρεύτηκα για να καλοπερνούμε
Και να μη ζῶμε στερημένοι, έπειδή ξέρω
Πως του φτωχῶ δεν άπομένει οὔτ' ένας φίλος.
Κι όπως έγω, βασιλικά και τα παιδιά μου
Ναν ταναθρέψω και να ζῆσω ευτυχημένος
Σαν βασιλόπουλα κ' εκείν' άφου θα ζῶνε,
Ίσόνωμα με τα παιδιά που θάποχτήσω.
Γιατι άλλα τέκνα έσῶ να κύνης τι τα θέλεις;
Ένῶ έγω με τα παιδιά τα νέα θα ώφελήσω
Τα πρώτῶ μου' λοιπόν κακά έχω λογαριάσει;
Αν δεν εκήλευες, ποτέ δε θάλες όχι.
Μα είσατε στενοκέφαλες τόσο οι γυναίκες
Που όσο περνάτε μεν τον άντρα ταιριασμένα
Νομιζετε πως όλα τάχετε' μ' αν τύχει

ΑΠΟ ΤΑ «ΓΡΑΜΜΑΤΑ» ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΠΩΣ ΤΟΝ ΥΠΟΔΕΧΤΗΚΑΝ ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΣΥΛΛΑΒΟ

Ίδε το έρ το καλόν πάλιν επανατέλλει.

Στα χίλια εκατό και στα χίλια διακόσια τόσα, μέσα στο Βυζάντιο, στην εποχή των Τζέτζηδων και των Μανασσήδων, ο δεκαπεντασύλλαβος είτανε γεννημένος και μεγαλωμένος είτανε, είταν ό,τι και τώρα είναι. Αίωνες ή ζωή του μετρούσε. Άστραφτε και βροντούσε στα τραγούδια του κόσμου. Είχε ξεπλωθή και στους στίχους των γραμματισμένων. Η νέα μετρική, πρόβαλε, φυσικά, από τη νέα γλώσσα. Το πιό χεροπιαστό σημάδι του χαμού της παλιάς γλώσσας είτανε που χάθηκαν τα μακρά και τα βραχέα. Μόλις έλειψαν από τη γλώσσα μας τα μακρά και τα βραχέα, έλειψαν

μαζί τους και ή άρχαία μετρική. Άλλοιῶτικα προφρόνταν τα λόγια' όχι πια μελωδικά αν πρώτα, με ρυθμικά. Η ποιητική τέχνη αυτοπροαίρετα και οδηγημένη από των πραγμάτων, καθώς λέμε, τη δύναμη, άγκαλιόσε το νέο είδος της ρυθμοτεχνίας, όχι πια της προσωδιακής ή της χρονικής: οι μετρολόγοι μας τονική και λογική την ονομάζουν τη νέα μετρική μας. Η ποιητική τέχνη πήγε και αυτή προς τη ζωή. Κ' έτσι γεννήθηκε, ανάμεσα σάλλα, ο στίχος μας ο έθνικός, ο πιό συνηθισμένος και πιό μεταχειρισμένος και πιό γνώριμος, χαϊδεμα ταύτιού μας, ο δεκαπεντασύλλαβος. Ταύτι δεν καταλάβαινε για στίχο, έτσι μήτε και ή καρδιά μπορούσε να συγκινηθή από ρυθμούς άρχαίους, δηλαδή νεκρούς, καθώς είναι ο στίχος:

Ού φησι χρήναι τους νέους άσκειν, έγω δε φημί.

Ταύτι καταλάβαινε για στίχο το ρυθμό όταν έτσι του ξετυλιγόταν:

Ίδε, το έρ το καλόν πάλιν επανατέλλει.

Τέτοια δεν είτανε και ή γνώμη του δασκαλισμού στα χίλια εκατό και στα χίλια διακόσια τόσα, μέσα στο Βυζάντιο, στην εποχή των Τζέτζηδων και των Μανασσήδων. Πως αυτός ναναγνωρίση των πραγμάτων τη δύναμη, πως να φανῆ στην αλήθεια ύπάκουος, πως να χαρῆ με τη ζωή, πως να θάψη τους νεκρούς, και πως να μη τους περιτριγυρίζη στον ήλιον, βρυκολά-

κους! Ο δεκαπεντασύλλαβος, καθώς είπαμε, ζῶσε και άνθιζε, και τίποτε δεν του έλειπε, παρῶ μια ποίηση δυνατή και σοφή, που θάρχονταν κ' εκείνη, άγάλια άγάλια πάντα, άνίσως και δεν της έφραζαν πάντα το δρόμο οι δάσκαλοι.

Είταν ο νέος μας ο στίχος όπως είναι και τώρα ή νέα μας γλώσσα. Και στήσανε τότε οι δάσκαλοι του ζωντανού στίχου τον ίδιο πόλεμο που τώρα έχουνε στημένο της ζωντανής γλώσσας. Ο δεκαπεντασύλλαβος άγραφος όσο που κελαιδούσε στού μεγάλου του λαού, μονάχα, το στόμα, οι λογιώτατοι κάνανε πως δεν τον προσέχουν, καταφρονετικώτατα. Όμως ή ανάγκη βιάζει, και σέρνει ή ζωή. Και να που άρχισαν το δεκαπεντασύλλαβο να τονε μεταχειρίζωνται και γραμματισμένοι, και οι δάσκαλοι άκόμα οι ίδιοι. (Άπαράλλαχτα όπως γίνεται με τη γλώσσα μας). Ο λογιωτατισμός τα χρειάστηκε. Ο λογιωτατισμός θύμωσε και φρένιασε. Και να ο έθνικός μας στίχος σκυλοβρίζεται, συκοφαντικά αναφέρεται, στιγματίζεται με όνόματ' άτιμωτικά. Ο τόσο πολυγράφος όσο και πεζολόγος στιχουργός Τζέτζης δε βρίσκει κανένα ρυθμό και κάλλος κανένα στην τονική ποίηση. Κι ως αναγκάζεται κι αυτός να καταφύγη στην νέα μετρική. Είναι για του λόγου του ή νέα Μούσα «Μούσα άγυρτίς, ή την εύρυθμον των ποδῶν ού τρησεί βάζειν, πάσας τε μισεί διχρόνους και